

Supplerende besvarelse (20/6 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Syge mennesker, der selv er i stand til at give samtykke, kan efter de gældende regler her i landet ikke bruges til forsøg uden egen viden herom. Jeg mener derfor ikke, der er grund til at ændre de gældende regler på grundlag af den omhandlede sag.

I sagen, der blev omtalt i TV-Avisen den 17. juni 1987, beror den manglende information på en beklagelig misforståelse, der efter de oplysninger, jeg har indhentet fra Rigshospitalet, ikke ensidigt kan lastes den pågældende afdeling.

Reglerne om lægers pligt til at informere patienter og om patienters samtykke til indgreb og behandlinger fremgår af Sundhedsstyrelsens cirkulærer af 21. oktober 1982 og 28. juni 1983 om information og samtykke.

Reglen er, at patienter har krav på fuld information om deres sygdom, herunder om undersøgelser, behandlinger og indgreb samt om risiko for eventuelle komplikationer og bivirkninger i det omfang, de ønsker det.

Der gælder en skærpet informationspligt i forbindelse med forsøg, ligesom der skal foreligge et mere udtrykkeligt samtykke til behandling m.v.

Herudover foreskriver rekommandation nr. 1 fra Den centrale videnskabsetiske Komité, at personer, der deltager i forsøg behandlet af de videnskabsetiske komiteer, altid skal informeres skriftligt herom. Hvor særlige årsager taler derfor, kan informationspligten dog lempes – men ikke undlades – således at der i stedet gives en individuel mundtlig information til patienten.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at det heromhandlede forsøg har været behandlet af den videnskabsetiske komité for Københavns og Frederiksberg kommuner, som dispenserede fra kravet om skriftlig patientinformation. Men som nævnt skal der altid gives en mundtlig information.

Ad spm. nr. S 1325

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 13585, var sålydende:

Til *boligministeren* (22/6 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren undersøge, om der er lovligt grundlag for at tillade udstykning af ejendommen Frederiksberg Allé 27 i ejerlejligheder?«

Supplerende svar (31/7 87):

Boligministeren (Thor Pedersen):

Frederiksberg Kommune har om sagens faktiske omstændigheder oplyst, at den omhandlede ejendom er opført før 1. juli 1966. Ejendommen indeholder 1 beboelseslejlighed, mens de øvrige lejligheder er tilladt anvendt til pensionat eller klubværelser. Der har været strid i kommunalbestyrelsen om, hvorvidt ejendommen indeholdt endnu 1 beboelseslejlighed, men dette punkt er i relation til ejerlejlighedslovens opdelingsbetingelser uden betydning.

Ejendomme som den pågældende kan ikke længere opdeles i ejerlejligheder, idet reglerne for ældre ejendomme med beboelseslejligheder blev strammet ved en lovændring i sommeren 1986. Af ændringsloven fremgår dog som en overgangsbestemmelse, at opdeling efter de hidtidige regler kan ske, hvis det attesteres, at ejeren inden 15. maj 1986 har anmodet en landinspektør om den til opdeling i ejerlejligheder fornødne attestation og inden samme dato fysisk på ejendommen har iværksat arbejder, der eventuelt er fornødne til opfyldelse af kvalitetskravene i lovens § 10, stk. 1, nr. 2, litra a-f.

Den omhandlede ejendom blev over for Stadslandinspektøren i Frederiksberg Kommune rekvireret opdelt den 11. oktober 1985, og endvidere har ejeren tilkendegivet, at der inden 15. maj 1986 var iværksat arbejder til opfyldelse af kvalitetskravene.

Idet boligministeren må henholde sig til Frederiksberg Kommunes oplysninger, finder boligministeren ikke at kunne pege på forhold, der er i strid med ejerlejlighedslovens bestemmelser. Det er imidlertid tinglysningsdommeren, der må afgøre, om betingelserne for opdeling i den konkrete sag er opfyldt.

Ad spm. nr. S 1343

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 13605, var sålydende:

Til *boligministeren* (26/6 87) af: